

Uredništvo
in upravnništvo:

Kolodvorske
ulice št. 15.
Z urednikom se
more govoriti
vsaki dan od 11.
do 12. ure.

Rokopisi se ne
vračajo.

Inserati:

Šeststopenjska peti-
vreda 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsaki dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Velja

za Ljubljano
v upravnishvu:
za celo leto 6 gld.,
za pol leta 3 gld.,
za četrt leta 1 gld.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja

za celo leto 10 gld.,
za pol leta 5 gld.,
za četrt leta 2 gld.
50 kr. in za jeden
mesec 85 kr.

Štev. 14.

V Ljubljani v petek 14. marcija 1884.

Tečaj I.

Naši gozdi in skrb za njih obstanek.

III.

Da nas nikdo krivo ne ume, kakor da bi hoteli trditi, da so na Kranjskem uže vsi gozdi pokončani, izjavimo odločno, da še naha-
jamo krasnih in zelo razširjenih gozdov, ka-
keršnih v marsikateri drugi deželi ni, in za-
radi katerih po deželi potujoči tujei našo
deželo zavidajo. Toliko pa je gotovo, in na-
sprotnega nam ne bode nikdo dokazal, da
večina naših gozdov ni v takem stanju, v ka-
keršnem bi morali biti, in da se njih število
in razsežnost od leta do leta zmanjšuje. Do-
sedaj narejena škoda še ni toliko, da bi se
z marljivostjo in resno voljo ne dala popraviti
ali vsaj zmanjšati. Skrajni čas pa je, da se
tudi v tem oziru prične marljivo in premiš-
ljeno delovanje; drugače se bodo naši potomci
v prihodnjih časih čez našo malomarnost prav
bridko pritoževali. Delovati bi se sicer uže
moralo z davna; da se ni, to ni naša krivda,
ampak prouzročile so to neugodne razmere,
v katerih živimo.

S cesarskim patentom od dné 3. decem-
bra l. 1852. imamo razglašeno obširno gozdno
postavo, obsejajočo celih 77 bolj ali manj
obširnih paragrafov. Načela, po katerih je ta
postava osnovana, so bistveno ista, katera
smo zgoraj razvijali, poudarjaje imenitnost
gozdov. Ker so načela te postave v obče
malo znana, in ker nikoli ni odveč, ako se
postavne določbe zopet in zopet razglašajo,
navesti hočemo najvažnejše točke te postave.

Zelo imeniten je § 2. te postave, ki
pravi: „Noben gozd se brez dovoljenja ne
sme lesoreji odtegniti in za kaj drugega na-
meniti in predelati... Pri občinskih in pri-
vatnih gozdih gre oblast, takšno dovoljenje
dajati, kresiji, ktera bode na prošnjo najpred
posestnike same in pa tiste, ki si lasté kakih
pravic do zadevnega gozda, izpraševala in

zastran tega razsodila, ali se gledé na občni
prid more dovoljenje podeliti ali ne...“

Važno v tem paragrafu je načelo, da se gozd
ne smatra kot posestnikova lastnina, s katero
sme ravnati, kakor hoče in mu drago, ampak
da je gozd, če tudi zasebnikova lastnina, blago,
do katerega ima občina, dežela in država ne-
koliko pravice, in sicer toliko, kolikor upliva
gozd na občni blagor ali prid.

§ 4. pravi: „Noben gozd se ne sme po-
končati, t. j. ni dopuščeno, ž njim tako ravnati,
da bi se prihodno prirejanje lesa v nevarnost
pripravilo ali celó nemogoče storilo. Ako se
je prihodna lesoreja samo v nevarnost pri-
pravila, je pokončavo kaznovati kakor samo-
lastno obrnjenje kacega gozdnega sveta za
druge namene in kakor opuščeno spodrejanje,
zopetno zarezjo gozda pa je ravno tako iz-
silovati.“

„Prepovedano je z gozdom tako ravnati,
da bi s tim sosedni gozd prišel v očitno ne-
varnost, po vetru škode terpeti (§ 5.) Na
tacihi tleh, katere bi se, če se na širokih pro-
storih do dobrega ogolijo, lahko preveč raz-
perševale, in pa v gozdih, ki na stermem in
prav visoko ležé, se ne sme kakor le v ozkih
verstavah ali progah, ali s počasnim preseko-
vanjem dervariti, in na njih naj se prec mlad
les zarezja. Iz zgornjega kraja visokoplo-
dnih gozdov se smejo samo posamezna drevesa
prebiroma posekovati (§ 6.)“

„Na bregih večjih vod, če niso skalnati,
potem na stermih, kjer se je bati, da bi se
zemlja odtergala in plaz nastopil, se mora
pri lesoreji paziti na to, da se tla v nevar-
nost ne pripravijo, in šture ali panje in ko-
renine izkopavati je le dopuščeno, ako se s
tim razmelinjeni svet prec zaterdi in zavaruje,
da se dalje ne razdira (§ 7.)“

„Ako je v obvarovanje ljudi, državnega
in osebnega (privatnega) blaga silno potreba
posebnega ravnanja z gozdi, da se ubranijo
plazi, zvali skalovja, udrtije kamnov, gorskih
melin, zemlje itd., zamore le to država zauka-

zati in po tem gozd na zadevnem kosu v
prepoved djati. V prepoved djati se pa pravi
potrebno posebno ravnanje z gozdom na tanko
zapovedati in kar je moč gotovo zavaro-
vati... (§ 19.)“

„Po tistih kosih gozda, ki so namenjeni
za pomlajenje, in kjer bi živina utegnila po-
kvariti že začeto ali prihodnjo mladino lesa,
(v varovanih ali zareji prihranjenih krajih,
zagrajencih), ni dopuščeno pasti, v druge gozde
pa se ne sme več živine goniti, kot kolikor
jo zamore v njih potrebnega živeža dobiti
(§ 10.)“

„Stelja, ako obstoji iz odpadlega listja
in iglic ali špic in pa iz mahu, se sme samo
z lesenimi grabljami nabirati in nikakor ni
dopuščeno, ž njimi tudi zemljo (sama tla)
razgrebati in skupljati (§ 11.)... Stelja se
sme k večjemu vsaka tri leta na enem mestu
dobivati, tudi se ne sme ob enem (h kratki)
grabljenje in vejna stelja jemati (§ 13.)“

To so načelne določbe, po katerih so iz-
delani vsi drugi oddelki gozdne postave. Na-
čela so važna in deloma ostra; ako se začne
misliti na strogo izvrševanje vseh, našlo se
bode med ljudstvom več ali manj upora. Ali
vendar ni drugače mogoče, ako sploh na ohr-
nitev gozdov resnobno misliti hočemo. Zato
pa je treba pouka in natančnega znanja po-
stavnihi določeb.

Iz državnega zbora.

Veliki govorniški boj je pri kraji, gene-
ralna debata je končana in bolestni klici, ka-
tere bodemo o podrobni debati sigurno še v
obilici čuli od levčarskih govornikov, ne bodo
predrugajčili povoljnega izida. V sredo bila je
še interesantna seja; najbolj sta nas zani-
mala dva odlična govornika: mladočeh dr.
Grégr in stari Herbst.

Grégr sicer s svojim zadnjim govorom
ni tako iznenadil in očaral poslušalcev, kakor
s prvimi; šel je preveč na široko, težavne

— Zató je torej republikanec! vsliknem
jaz.

— Ne, ne, zato, zavrne me Punin pro-
stodušno. — Očetu svojemu je uže davno od-
pustil; pa nepravilnosti ne more prenašati
nobene; in tuje gorje je njegovo gorje!

Rad bi bil napeljal govor na to, kar sem
izvedel včeraj od Muze, namreč, na Baburi-
novo ženitev, — toda nisem vedel, kako bi
prišel. — Punin sam spravi me iz zadrege.

— Ali niste ničesar zapazili? vpraša me
na enkrat in zvijačno utrne z očmi. — Ko
ste bili pri nas, ali niste zapazili nič posebnega?

— Kaj naj bi bil neki zapazil! odvrnem.

Punin ozre se nazaj čez ramo, kakor bi
se hotel prepričati, da nas nihče ne posluša. —
Naša lepa Muzička bo kmalu nevesta!

— Kaj...?

— Nevesta Baburinova, spregovori na-
zadnje Punin s trudom, udari se nekolikokrat
po kolenih in zakima z glavo kakor porcela-
nast Kitajec.

— Ni mogoče! vsliknem jaz s prisiljenim
začudenjem.

Glava Puninova prestane takoj kimati se,
roki mu otrpnejo. — A zakaj ni mogoče?
prosim, povedite mi!

Listek.

Punin in Baburin.

(Spisal Ivan Turgénev, poslovenil K. Štrekelj.)

(Dalje)

— Jako ljubeznivo, pritrdim jaz.

Z nenavadno hitrostjo potegne Punin roko
čez svojo golo glavo. — „Krasotica, ljubi moj,
biser, da, briljant, govorim vam resnico.“ —
Prikloni se prav k mojemu ušesu. — Tudi
plemenitaška kri — zašepetá mi; samo —
razumete — z leve strani; pokušalo se je
nekaj prepovedanega sadja. No, roditelji so
pomrli, sorodniki so jo zapustili in prepustili
usodi, to se pravi, obupu, lakoti! Ali tu vstane
ji Paramon Semenč, znani poslužni rešitelj!
Vzame jo k sebi, odene jo, ogreje jo, sprejme
v naše gnezdo in pogled — razcveta se je
naša kraljica. Povem vam: ta mož je jako
zaslužen!

Punin se nasloni v svojem stolu nazaj,
mahne z rokama, skloni se zopet naprej, zopet
prične šepetati, ali še bolj skrivnostno: „Tudi

Paramon Semenč sam... vi ne veste? tudi
on je plemenite krvi — in tudi samo z leve
strani. Govoré, da je njegov oče bil neki gru-
zinski vladar iz rodu kralja Davida... kaj
pravite k temu? Malo besed — in koliko po-
mena?! Kri kralja Davida! To ni, kar si bodi!
Po drugih poročilih pa je bil neki indijski
šah Babur, s priimkom Slonova kost, ded Pa-
ramonu Semenču! Čudne reči to? A?

— Kaj? vprašam — ali so tudi njega,
Paramona Semenča, prepustili usodi?

Punin zopet potegne po svojem temenu.
— Kaj pak! In sicer še bolj grozno, nego li
našo kraljico. Od ranega detinstva — vedna
borba! Osoda Paramona Semenča, priznati
hočem to, navdušila me je enkrat takó, da
sem zložil štiri verze, katere sem dejal pod
njegovo podobo. Čakajte... kako uže slovejo?
Da!

Usoda ljuta tépla je že od mladih nog
Baburina, — in vočno drvila ga okrog.
A on kot ogenj v megli, kot biser v smetéh se blesti!
Pogled! pobéde lóvor njegóvo zdaj čélo krasí!

Punin govoril je te verze v priuarnem
pevajočem glasu, kakor se takovi vérzi tudi
beró.

tvarine državnega proračuna ne pozna še tako natančno, kakor stari parlamentarci, in pogrešali smo pozitivnih nasvetov — ali marsikatera primerna beseda, marsikaka duhovita misel se mu je posrečila, in posebno ugajal je nam idealno lepi sklep. Celo on, najradikalnejši česki poslanec živo čuti, da neprestani prepiri, vekovite narodne borbe neizmerno škodujejo državnemu in svobodnemu razvoju. Svoboda v Avstriji nima boljšega poročstva — pravi Grégr — nego mir in spravo med narodi, in zaradi tega je končal svoj govor s gorkim pozivom, naj se sporazumejo narodi, naj poslanci skupno delujejo za skupne težnje in naloge.

Morda še spregovorimo na drugem mestu o tej pomenljivi izjavi.

Za Grégrom govoril je Herbst — nič drugače nego smo pričakovali. Ista bliščeča sofistika, ista nališpana in neplodna dialektika, kakor smo je vajeni od moža, čegar delovanje je od nekdanj gol negativno, razdirajoče. To k večjem je novo, da se nekdanji voditelj opozicije sedaj uže močno približuje onim čudnim hujšakcem, ki mu v njegovem volilnem okraju če dalje bolj spodkopavajo njegovo stališče. Z isto odločnostjo kakor rovarji v severni Česki, Pickert in Oeribauer, zahteva sedaj tudi Herbst upravnno razdelitev česke dežele. Vsled tega spreobrnjenja bode morda milost našel pred svojimi strogimi sodniki, Strache-om in Křepekom, in koledar pemskih radikalcev bode štel enega svetnika več: „Herbsta spoznavalca, Herbst den Bekenner“. Čestitamo!

Sicer pa želimo, da bi slovenski poslanci prav pridno študirali Herbstov govor. „Čez sedem let pride vsaka stvar prav“ — trdi domač pregovor — in marsikateri argument bivšega pravnega ministra se bode dal izvrstno porabljati slovenskemu narodu v korist nasproti levičarskim ugovorom!

* * *

Poslanec Grégr omenja v svojem govoru najprej sijajnega oratoričnega dvoboja, ki sta ga imela dva izvrstna strokovnjaka, finančni minister in pl. Plener. V tem dvoboju se je slikalo denarno stanje države na jedni strani kot najbolj ugodno, na drugi strani pa kot najbolj tužno in obupljivo. Težko je navzlic toliko bistroumnosti, ki se je videla pri obeh govornikih, povedati kaj novih momentov. Vendar boče govornik opozoriti poslanca Plenerja, da je volilna reforma praške kupčijske zbornice jako pravičen čin, ki boče to popraviti, kar je grešila s svojim krivičnim volilnim redom l. 1868 tedanja vlada. Gledé vprašanja o delitvi Česke pravi dr. Grégr, da se ji njegova stranka ne protivi samo iz narodnih, temveč še bolj iz državnih interesov; on upa, da se bode uže našel način za mirno sodelovanje

— Zato, ker bi Paramon Semenič bil prav lahko oče vaše gospice; zato, ker taka razlika v letih izključuje vsako ljubezen od — nevestine strani.

— Izključuje! pristavi Punin živo. — In hvaležnost? In čistost srca? In nežnost čuvstev? Izključuje! Prosim, pomislite to-le: Recimo, Muza je najlepša deklica; ali pridobiti Baburino ljubezen, postati mu tolažba, podpora in celo — soproga, — ni li to največa sreča tudi za tako deklico? In to ona vé ceniti! Muzičke je pred Paramonom Semeničem samo spoštovanje, trepet in radost!

— Ravno to je žalostno, Nikander Vavilič, da je, kakor pravite, Muze pred njim sam trepet. Kogar človek ljubi, tega se ne boji!

— Tudi v tem se ne strinjam z vami. Poglejte, postavimo, mene; bolj od mene ne more živa duša ljubiti Paramona Semeniča, in jaz ... jaz trepetam pred njim.

— Da, vi — to je vse kaj družega.

— Zakaj družega? Zakaj? Zakaj? povzame Punin. Skoraj spoznal ga nisem več: govoril je vroče, resno, skoraj jezno in — ni rimal. — Ne, ne, nadaljuje — uže vidim, vaše oko ni zadosti bistro. Ne! Sreča človeš-

obeh narodov v deželi. Ako bode leva stranka zahtevala res le varovanje narodnosti nemških prebivalcev Česke, potem je govornikova stranka pripravljena dati vse mogoče garancije; obratno bi se pa tudi moralo od druge strani obljubiti, da administrativna delitev nikdar ne bode postala globok prepad. Kar se tiče posl. Carnerija, je govornik pričakoval od njega več miru in objektivnosti — rad bi mu bil zaklical znane besede: „Mensch, ärgere dich nicht!“ O budgetu samem poudarja, da se je denarno stanje v istini zboljšalo, da gremo vedno naprej. Ko bi bilo mogoče milijonarje primerno obložiti z davki, bi deficit kmalu izginil. Ako se desnici očita, da z vlado vedno kupčuje, mora govornik poudarjati, da so do sedaj Čehi jako malo prikupčevali, če ravno gredó z vlado. Konečno opominja dr. Grégr zbornico k delu in graja navado, da nasprotna stranka zapusti dvorano, če ne govori njen pristaš. Največjo krivdo, da parlamentarizem hira v Avstriji, ima Schmerling, ki je vstvaril v nenemški državi nemšk parlament; zato pa tudi ni parlamentarizem med ljudstvom nikdar krepkih korenin pognal, vedno je bil brez moči, senci jednak. Slednjič zakliče levici, da naj popusti to nesrečno misel, da mora Avstrija nemška biti; država habsburška zamore biti le zadruga narodov z enakimi pravicami. Državljska svoboda pa ne bode nikdar osigurjena v Avstriji, dokler se mir ne napravi med avstrijskimi narodi! (Burna pohvala na desni.)

Poslanec Doblhamer predlaga sklep debate.

Potem je poprijel Herbst (kot generalni govornik *contra*) besedo. Polemizira najprej proti Grégru in na to preide na budget, katerega kritikuje po znanih načelih. Pražaku oporeka, da bi od njegove (nemške) stranke izhajalo gibanje na Českem; pri njegovih prijateljih vedno bolj raste prepričanje, da bi začeli z abstinenčno politiko. Strašno se namreč godí poslancem opozicije, dan na dan jih večina tlači in v verige kuje. Volilci vprašujejo z vso pravico: Zakaj ste pa v zbornici, če se vam tako godi? Kot dokaz za svojo trditev navaja govornik postopanje desnice v odsekih, kjer dostikrat deluje brez opozicije. Nadalje omenja silnega greha vlade, ker ni odgovorila na interpelacijo 5. t. m. o izjavi ministra Pražáka in trdi, da je Česka gledé šol že po polnem razdeljena v dva dela. Vsi narodi se združujejo, le Nemci nimajo skupne domovine, njih dom je cela širna Avstrija! Ako stvar gre še 5 let tako dalje, potem mora vprašati vsak prijatelj jedinstva državne s težkim srcem: „Kaj bode pač postalo iz naše stare Avstrije?“ (Burna pohvala na galerijah in na levi. Predsednik žuga galerijam, da jih bode izpraznil, če ne bode miru.)

kega vi ne poznate! — Jaz prestanem ugovarjati mu, in da bi pripravil govor na drugo stvar, predlagam, naj bi zopet kaj brala, kakor v prejšnjih časih.

Punin pomolči nekoliko.

— Kaj hočeva brati — kakega starejšega pesnika ali novejšega? vpraša naposled.

— No, beriva kakega novejšega!

— Novejšega? ponovi nezaupno Punin.

— Beriva kaj iz Puškina, rečem jaz.

Ravno so mi bili prišli na misel „Cigani“, o katerih sem nedavno govoril s Tarhovom. V njih je neka pesen o starem možu. Punin se nekoliko brani, ali jaz ga posadim na divan, da bi bolj ugodno poslušal, in pričnem čitati. Pridem do mesta o „starem možu, groznem možu“. Punin posluša pesen do konca in plane hipoma kvišku.

— Ne morem več, spregovori jako razburjeno; — odpustite mi: tega pisatelja ne morem več poslušati; on je nenraven sramopisec, lažnjivec ... on me razjarja. Ne morem več! Dovolite, da končam svoj današnji obisk.

Začnem ga nagovarjati, naj ostane; ali drži se svojega sklepa z nekako topo, strašno svojeglavnostjo; večkrat ponavlja, da se čuti razjarjenega in mora ven na jasno. Pri tem

Poslanec Matuš (kot generalni govornik *pro*) opozoruje na odločne glase, ki konstatujejo boljšanje v naših denarnih in gospodarstvenih razmerah. Jezikovni zakon Wurmbrandov o državnem jeziku bi bil sovraštvo pomnožil in nas oddaljil od ravnopravnosti; sploh pa je kazala dotična debata, kako različno so v tej hiši nazori o ravnopravnosti. Kdor hoče trdno, slavno Avstrijo imeti, mora pomagati k spravi narodov in jezikov — a ne z deljenjem, temuž z združenjem! (Živa pohvala na desni. Predsednik zaključil debato.)

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

V ogerski zbornici je bil te dni na dnevnem redu račun s Hrvatsko. Referent Lukacs je poudarjal, da bi postavno morala Hrvatska dati leta 1881. za skupne troške 8 747 135 goldinarjev, a dežela je imela samo 4 371 980 gold. na razpolago, zato mora Ogerska iz lastnega žepa dodati ostalo svoto. Madarasz je opozoril zbornico na žrtve, ki jih mora Ogerska leto za letom plačevati, in je Hrvatoma poudarjal, da bi se javno mnenje odločno vrplo takim žrtvam, ako ne bodo nehale v Hrvatski agitacije in ščuvanja zoper ogersko krono. Predlog je konečno zbornica sprejela. Nadalje je vzela tudi na znanje koncesije, katere je minister izdal za zidanje desetih novih vicinalnih železnic.

Hrvatski ban je 12. t. m. sprejel deputacijo, ki ga je prosila podpore za nameravano železnično progo čez požunjski komitat do mejne železnice. Istega dne je imel tudi znani dr. Starčević več ko jednournno avdijenco pri banu zaradi svojega lista „Svobode“.

Tuje dežele.

Črnogorska knjeginja Milena potuje v Jeruzalem na božjo pot; senator Petrovič jo bode spremljal v svete dežele.

Iz Pariza se brzojavlj, da se bode po padcu Bac-Ninha sklenil mir s kitajsko vlado. Na boj s Kitajem nihče več ne misli v mero-dajnih krogih.

Grofu Pariškemu so došle po nameravanem atentatu mnogobrojne sočutne adrese. Bivši predsednik republike, Mac Mahon, ga je obiskal v Cannes-u. Razumljivo je, da gleda vlada paznimi očmi na vsako gibanje orlean-skih princev.

Predsednik laške zbornice je definitivno odstopil in zapusti kmalu Rim. Njegovim naslednikom kandidira vladna stranka Coppinija ali pa bivšega ministra Grimaldija.

Graham je 12. marcija pričel boj proti Osman Digma. Imenovanje Zobejra kraljem sudanskih dežel smatra se kot važen korak,

trepetajo mu z lahka ustni in oči njegove umikajo se mojim — prav kakor bi ga bil razžalil. Takošen tudi otide.

Kmalu potem zapustim sam svoje stanovanje ter se napotim k Tarhovu.

Kakor je pri študentih navada, stopim kar naravnost, brez ceremonij, v njegovo sobo, nobenemu ne naznanivši svojega obiska. V prvi sobi ni nikogar. Pokličem Tarhova po imenu in ko ne dobim odgovora, hočem uže otiti, kar se odpró duri sosedne sobe in prikaže se moj prijatelj. Pogleda me nekoliko po strani in molče stisne mi roko. Prišel sem k njemu s trdnim sklepom, da mu povem vse, kar sem izvedel od Punina. Dasi zapazim, da ga nisem obiskal o pravem času, končam vendar, pogovorivši nekoliko o vsakdanjih stvareh, svojo stvar tako, da mu odkrijem namero Baburino gledé Muze. Kakor se je videlo, ta vést ni ravno vzbudila v njem posebnega začudenja. Tiho se vsede k mizi, upre pazljivo v mene oči in poda, še vedno molče, svojim potezom tak izraz ... tak izraz, kakor bi hotel reči: „No, kaj mi boš še povedal? Razloži no svoje misli“. In tako pričnem takoj razpravljati o nasledkih silnih

s katerim bodo morebiti Angleži Mahdija z vratu spravili. Društvo „Antislavery Society“ je pisalo Granville-ju pismo, v katerem podarja umazano in grdo zgodovino Zobeirjevega življenja in pravi, da bi bila večna sramota, ako Angleška temu „zlobnežu“ zapu vlado.

„Standard“ zvé, da stoji pri Suakimu kacihi 5000 do 6000 mož Angležem nasproti. Sovražnik ni zavarovan z nikakimi sredstvi.

Pod poveljništvom oberita Duncana se je odpeljalo 1500 mož z 20 kanoni proti zgornje-egiptovski meji za njimi gredó, takoj angleški vojaki, ko dobé potrebnih rečij. Intendanca angleške armade je razpisala dobave za jedno leto, računano od 1. aprila dalje.

V Kristijaniji je kralj vkrenil, da mora obsojeni minister Selmer izstopiti iz ministertva; ob enem pa je poslal Selmerju lastnoročno pismo in mu podelil serafinski red za njegove zasluge.

Dopisi.

Iz ribniške doline, dné 11. marcija. Gospod urednik! Kaj, ko bi tudi iz ribniške doline sprejeli enkrat en dopis v Vaš cenjeni list? Nič pogostoma se ne nahajajo dopisi od nas v slovenskih listih — in v nemških še manj! Ta redkost pa mislim jim daje neko posebnost, da si ravno še nisem slišal, da bi se bili kje „tepli za nje.“ A redki so, te vrednosti jim nikdo ne odvzame. Le sem ter tja oglasi se kak „mežnar“ od „Sv. Ane“, ali od „Sv. Gregorija“, a vse drugo, kar pripada k višjim stanovom — to se pri nas ne briga mnogo za časnike, niti za dopise v istih. Ribniška dolina ni ravno izmed krajev, kjer ljudje ne razumejo brati in pisati — a čudni ljudje so Ribničani! Oni živé tako nekako sami za-se v svojih šegah in v svojih navadah. To pa tudi nič čudnega ni; ločeni smo od celega sveta. Ljubljano nam brani gledati Ortnek, na desni zapira nam svet „Velika gora“, na levi ustavlja nam vid „Mala gora“ — da-si mala, vendar ne vidimo čez njo — a od ljubih sosedov Kočevarjev loči nas Strmec. Oklepneni smo tedaj od vseh strani, obdani od bolj ali manj visocih gorá — za to smo tako sami svoji! Ne pečamo se radi s svetom, kar nas je domá — kajti velik del Ribničanov roma daleč po sveti — kar nas je tedaj domá, samo če nas kedo malo podreza — tedaj smo pa precej na konji! In tako nekako podrezali ste nas Vi, gospod urednik, ko ste v 8. številki Vašega lista govorili o neki lesni obrtniški šoli. Vse priznanje, gospod urednik; govorili ste čisto nam iz srca in nehvaležno bi bilo, ako bi Vam ne dali očitne pohvale. V Kočevji hočejo napraviti šolo za lesno obrt? Poznajo li gospodje razmere, o katerih sklepajo? Moj

strasti, kako je vsak človek dolžan spoštovati svobodo in osebo drugega človeka — z besedo: predaval sem mu o morali in sorodnih stvareh. Ko sem tako razlagal, hodil sem zadovoljo večje ugodnosti po sobi gori in doli. Tarhov ni me motil in ni se premaknil na svojem stolu, samo s prsti gladil si je podbradek.

— Jaz znam, govoril sem... (Kaj me je prav za prav pripravilo k temu, da sem govoril, bilo mi je samemu nejasno; najbrže da — zavist — gotovo pa ne moralna razjarjenost!) Jaz znam, govoril sem, da stvar ni lahka, da je sitna; prepričan sem, da ljubiš Muzo, da ljubiš Muza tebe, in da s tvoje strani to ni samo poželenje trenutka... Ali glej, postavimo! (Tu prekrizam roki na prsih)... Postavimo: ti si zadovoljil svoji strasti, kaj pa potem? Za ženo je pač ne vzameš? Tako razrušiš srečo dobrega, poštenega človeka, njenega dobrotnika — in — kedo vé? (Tu je moj obraz izražal ob enem bistrovidnost in žalost) — morda še celo njeno srečo....

Itđ., itđ., itđ.!!!

Tako sem govoril okolu eno četrt ure.

(Dalje prihodajče.)

Bog, v Kočevji taka šola, kjer o lesni obrti niti sluha, ni duha bilo ni, kjer se tudi iz daljave trditi ne dá, da bi taka šola med kočevskim prebivalstvom le količjak uspeha imela, med tem ko so vsi pogoji za uspešno delovanje take šole v Ribnici od nekdaj dani. — Brez zamere, kar je res, je res! Kočevjar je rojen havzirar. S svojimi pomarančami prehodi križem sveta in bili so časi, ko se je vračal kot bogatin domov! Če posel še toliko nese, ne vemo, a vemo toliko, da se Kočevjar nič prav ne more sprijazniti z domačim delom. En fakt naj to trditev podpre. Suha roba, katero izdeljujejo Ribničanje, spada v lončarijo in rešetarijo. S prvo peča se prebivalstvo bolj v spodnjem delu ribniške doline. Kar pa je karakteristično pri tem, je to, da mora Ribničan dve, tri ure daleč na Kočevsko po „glino“ hoditi in ima pri tem ne malo stroškov — a Kočevjar, ki ima zemljo doma, je-li kedaj tudi le poskušal pečati se s to obrtnijo? Niti na misel mu ni hodilo! Zakaj? Kočevjar čuti v sebi druga nagnenja, druge potrebe nego Ribničan. Oba gresta sicer po sveti — a oni skuša si svoj kruh zlahka zaslužiti, Ribničan pa se zanj potí! Od kedaj so se Kočevjarji tako razuneli za lesno obrt? Od nekdanj je ta v Ribnici doma, a če kaj Kočevjarji premorejo v tem, ni nam še danes znano. Za Boga, mi nismo nasprotniki Kočevarjev, nismo jim zavidni, a mislimo, da bi bila v nebó vpijoča krivica, ako bi se pri obstoječih razmerah dala šola za lesno obrt Kočevarjem, a nam ne. Pa še nekaj drugega je. Mislimo si, da so Kočevjarji zadnji čas res popustili havziranje z „južnim sadjem“, in da so se odločili za lesno obrt. Ali bi tudi tedaj taka šola bila v Kočevji na pravem mestu? Kaj poredko k temu vsi oni prebivalci zunaj ribniške doline tja do „Retij“, ki se tudi še zdaj pečajo s to obrtnijo? Ni li ravno Ribnica pravo središče za tako šolo, ne bi li ravno tukaj bila najbolj na mestu, najbolj pristopna? Gotovo, to nam morajo tudi Kočevjarji priznati! — A dovolj za danes. Izreči moramo le še svoje začudenje, da se nobeden Ribničanov uže prej ni oglašil v tej zadevi. Upamo pa, da bode zlasti naš rojak, g. poslanec Klun potrkal na pravem mestu in razložil razmere, dokler ni prepozno! — Vam pa, gospod urednik, še enkrat hvalo za „dobro voljo“ v gori omenjenem uvodnem članku.

Razne vesti.

— (Ženski morilec — Schenk.) Včeraj se je pričela konečna obravnava proti enemu najostudnejših zločincev, kar jih pozna sicer tako bogata kriminalna povestnica: Hugonu Schenku in njegovima tovarišema Karlu Schenku in K. Šlo-sareku. Izjemno sodišče je sestavljeno iz predsednika grofa Lamezana in iz petih votantov. Naj bolj gnjusno pri H. Sch., tej pošasti v človeški podobi, je pač to, da je bil Sch. precej omikan, človek uljudnega obnašanja in lepe vnanjosti ter da je te lastnosti zlorabil in z njimi slepil in omamil nesrečne žrtve. Obtožnica ga dolži osmih zločinov, med njimi štirih roparskih umorov, jednega poskušnega roparskega umora in jednega ropa. Toliko se mu lahko dokaže; ali Bog sam zna, koliko drugih pregreh in grozodejstev da ima še poleg tega na svoji črni duši. Glavni zatoženec se obnaša tudi pred sodiščem jako hladnokrvno, in iz vsega se vidi, da še sedaj ne čuti niti najmanjšega kesanja. Senzacijska pravda prijavila je na stotine radovednih gledalcev; trajala bo tri dni. Podrobneje bomo poročali v jutrajšnjem listu.

— (Tudi v Parizu) imajo poštne tatove. Pred tremi tedni so vkradli sedem rekomandiranih pisem, in te dni je izginila pošiljatev s 50 000 franki, ki so bili namenjeni v Toulouse.

— (Ekspedicija v Tonking) velja Francoze, kakor preračunijo pariški listi, povprečno na dan 500 000 frankov. Lepi denarji!

— (Lisica na prižnici.) V Brightonu na Angleškem so imeli 8. t. m. velik lov. Pregarjana lisica je všla lovčcem v mesto; popihala jo je v odprto cerkev in letela naravnost na — prižnico. Pač so završile babnice po cerkvi, ko je žival

pomolila nenadoma svojo rudečkasto glavo izza prižnice! Vendar so se kmalo ohrabile in z dežniki so spehano lisico zapodile z svetega mesta med sovražni svet.

Domače stvari.

— (Postojinska jama.) Vis c. kr. ministertvo za poljedelstvo je dovolilo, da se sme iz matičinega zaklada postojinske jame potrositi svota 14 000 gold. za upeljavo električne razsvetljave. Spretno upraviteljstvo se nadeja, da bodo tuji mogli uže na binkoštno praznike občudovati podzemeljska čuda postojinske jame pri električni luči.

— (Naše šolstvo.) C. kr. deželni šolski svet je potrdil razsodbo črnomeljskega okrajnega šolskega sveta, da se imajo vasi Maverle, Stranska gora, Bistrica, nekatere hišne številke Dobljskega vrha in hišna številka 28 v Kraljah izsolati iz šolske občine črnomeljske in odkazati šolski občini dobljski. Ta uredba bo na vsaki način jako ugajala dotičnim prebivalcem ter odstranila marsikatero utemeljeno pritožbo.

— (Razstava v Toplicah.) Obrtno društvo v Toplicah na Českem napravi letos obrtniško, industrijalno in električno razstavo v zvezi z razstavo hišne obrtnije v Rudogorji (Erzgebirge). Začela se bodo ta razstava 20. julija in končala 31. avgusta 1884. l. Razstavna komisija je dala posebna izrecila natisniti in želí, da bi se ji na teh do 15. aprila 1884 naznanilo, kaj hoče kdo razstaviti. Končna oglasila se ji pa morajo vsaj do 15. maja 1884. l. poslati. Razdeljena bo razstava v 19 oddelkov. Natančnejša razjasnila daje trgovinska in obrtna zbornica v Ljubljani.

— (Razstava na Dunaji.) Niže-avstrijsko obrtno društvo na Dunaji napravi od 24. julija do 12. oktobra l. l. mednarodno razstavo, katere protektorat je blagovolila prevzeti Njih c. kr. visokost presvetli gospod nadvojvoda Karol Ljudevit. V tej razstavi bodo razstavljeni: Stroj za malo obrtnijo, katere goni voda, par, plin, elektrika itd.; dalje vretena, kolesa, jermena, vrvi, verige; stroji in orodje za male obrtnike, in sicer za izdelovanje stvari iz kamna, prsti, ilovice, stekla, kovin, lesa, kosti, rogov, bisernic, želvine, jantarja, usnja, kože, ščetin, las, peres, papirja, tkanin, mesa, moke, žita, testa, sadja, sladkornja itd. Razstavljeni bodo tudi fizikalni in kemični aparati ter učila za pouk v posameznih obrtniških strokah. Ta razstava ima namen, seznaniti male obrtnike z omenjenimi stroji in orodjem, pospešiti vpeljavo teh v mali obrtniji in seznaniti izdelovalce strojev in orodja za malo obrtnijo z obrtniki samimi. Oglasila morajo se vsaj do 1. aprila 1884. l. poslati društvu na Dunaj (Niederösterreichischer Gewerbeverein in Wien, I., Eschenbachgasse 11). Oglasnice se dobé tudi pri trgovinski in obrtniški zbornici v Ljubljani, katera radovoljno daje tudi natančna razjasnila o tej razstavi.

— (Občinska volitev.) 21. febr. t. l. bila je volitev občinskega odbora v Košani. Za župana bil je izvoljen g. Leop. Dekleva iz Buj, v občinsko svetovalstvo pa gg. Anton Dovgan iz Volč, Mat. Ambrožič iz Gorenje Košane, Dom. Papis iz Spodnje Košane in Fr. Vovk iz Suhorja.

(Prijeteljem glasbe.) V nedeljo 16. marcija priredi petvorica znanih umetnikov tretji koncertni večer v redutni dvorani. Program obsega dva kvarteta za dve gosli, vijolo in violoncello in en trio za glasovir, gosle in cello. Začetek ob 7. uri zvečer, ustopnina na blagajnici 1 glđ. za osebo.

— (Uradno izneverjenje.) (Dalje.) Včeraj popoldne ob štirih se je nadaljevala porotna obravnava proti bivši poštni ekspeditorici Mariji Udovičevi. Zaslišana sta bila prva izvedenca v pisavi, g. profesor Globočnik in učitelj g. F. Stegnar, o popravi v poštni knjigi, v katero se vknjižujejo pošiljatve po poštnih nakaznicah. Oba strokovnjaka izjavita, da popravo nikdo drugi ni učinil, ko zatožena Marija Udovičeva, da-si ne zanikavata, da bi bilo i družemu možno, pisavo zatožene Marije Udovičeve ponarejati in številke, katere so bile napačno upisane, enako ponarediti, toda ne z malim trudom, ker bi bil moral natančno opazovati in ponaredbo Udovičeve pisave poskušati, da bi konečno prišel do zaželenega uspeha, namreč njeno pisavo ponarejati. Zagovornik dr. Mosché in

državnega pravdnika namestnik g. Pajek sta oba strokovnjaka vestno in natanko izpraševala, a slednja sta ostala pri izrečenem mnenju, da je zatožena Udovič učinila z lastno pisavo poprave v poštni knjigi, da-si izključeno ni, ker se dá dandanes skoro vsaka stvar ponarejati, da bi ne bile ponarejene številke v knjigi po Udovičevi pisavi. Zaslusili c. kr. poštni nadkomisar g. Ratoliska pravi da je bila pošta v Ilirski Bistrici, kot se uradno priznava, vedno v redu, razven malih nedostatkov, kateri se pa prigode lahko i pri drugih c. kr. poštah, in so to računski pogreški, ki se pa pri mesečnih računih vedno poravnajo, dokler ne naraščajo na velike svote. V postarja g. Valencića pa je imel višji c. kr. poštni urad popolno zaupanje. Porotnikom stavili sta se dve vprašanji, za vsaki slučaj izneverjenja posebej.

Državnega pravdnika namestnik g. Pajek je v obširnem govoru najprvo pojasnil, kako je prišla pošta v oskrb c. kr. vlade, kakošen važen zavod je pošta za promet v obče in da vsled tega oskrbujejo sedaj c. kr. pošto le pri sebi osebe, kajti treba je taki važni instituciji zaupanja občinstva, katero ji izročuje velike denarne svote in najtajnejše stvari v pismih. Državnega pravdnika namestnik potem podrobno razpravlja posamezne slučaje izneverjenja, dokazuje, da je bila zatožena uradniška oseba pri javnem c. kr. uradu in priporoča porotnikom, naj oba njim stavljeni vprašanji, glaseči se na uradno izneverjenje, potrdijo.

Zagovornik dr. Mosché pobija na to v izvrstnem govoru krivdo zatožene. Poštni urad v Il. Bistrici ni bil v redu; ondú so bili oboje, o katerih bi ne bilo zeleti pri drugem poštnem uradu. Sicer se pa lahko reče, da so tri osebe se mogle udeležiti tega prestopka, tako zatožena Udovičeva, kakor poštar g. Valencić in ekspeditorica g. Bobek. Vsem je bila poštna blagajnica odprta, vsaki je lahko slobodno jemal iz miznice, kolikor se mu je zljubilo. Zagovornik dr. Mosché pričakuje, da bodo porotniki oba vprašanji zanikali.

Predsednik sodišča, deželne nadsodnije svetovalec g. Kapretz, je v jasnem, po polnem nepristranskem resumeji ponavljal dogodke konečne obravnave. Porotniki so na njim stavljeni dva vprašanji po njihovem načelniku g. F. X. Souvanu ml. odgovorili, in sicer, kar se tiče izneverjenja one svote, katero je g. Škander Ličan poslal v znesku 150 gld. po nakaznici parni mlinarski družbi v Budimpešto, pri kateri bi bila zatožena vpisala le znesek 15 gld. v poštno knjigo, drugo pa pridržala, to je na prvo vprašanje: ne z sedmimi proti petimi glasovi, in na drugo vprašanje, kar se tiče po Josipu Ličanu po poštni nakaznici oddanih 124 gld. 8 kr. na E. Conradi v Reki, o katerih je zatožena Udovič, da je pridržala zase 23 gld. 80 kr.: ne z desetimi proti dvema glasoma. Sodišče je vsled izreka porotnikov priznalo Marijo Udovič nekrivo zatožbe krivde uradnega izneverjenja po § 181 k. z., kaznivo po § 182 od II k. z. Državnega pravdnika namestnik g. Pajek pa takoj naznani zoper to obsodbo pritožbo ničnosti. Obravnave se je vdeležilo mnogo občinstva do 8. ure zvečer, ko se je objavila razsodba.

— (Uradno izneverjenje v ljubljanski posilni delarnici.) Pred porotniki je danes stal kontrolor ljubljanske posilne delarnice, Kunibert Drenik, oženjen in oče šestero otrok, zatožen hudodelstva izneverjenja. — Drugo polovico 1. 1882., ko je tedanji oskrbnik delarnice, g. Tekavčič, težko zbolel, izročilo se je Kunibertu Dreniku poslovanje oskrbnikovo. To poslovanje pustilo se je zatožencu i po smrti g. Tekavčičevi. V tej dobi, do 5. decembra 1. 1883., izneveril je Kunibert Drenik iz raznih blagajnic znesek 2370 gold. 35 kr., katera svota se je potem, ko je deželni odbor kranjski za mrvo, obleko, krompir, seno, zlato uro zatožencu in revolver nekaj stržil, zmanjšala na 2205 gold. 80 kr. Le do jedne, namreč tako zvane ročne blagajnice je imel Drenik sam ključ, k drugim blagajnicam pa je mogel priti le z drugim ključem kontrolorjevega namestnika. ingrosista deželnega računovodstva g. Janeza Kozjeka. Zatoženi Drenik dejanje priznava po polnem in pravi, da sta ga silila k defraudaciji znana njegova upnika Matija Zdešar in Blaž Zegner, katera sta ga pestila. Najprve je pridržal jedno svoto in mislil, da bo

isto pokrili uže z dohodki od kmetovanja in živinoreje, ker je imel v posilni delarnici v porabo tudi vrt in redil prešiče, hotel je pa rediti tudi krave in prodajati mleko. V obče pa pravi zatoženec Drenik, da ni čisto nič oškodoval deželo, kajti po njegovem naporu zaslužila je delarnica v enem letu nad 8000 gold. več, ko prej pod Tekavčičevim gospodarstvom, in če se odtegne izneverjenih 2000 gold., ostane še dobička 6000 gold. za deželo. Tudi mu gré plača za 1½ leta kot nagrada za nadomestovanje oskrbnika, kar po zatožencem računu iznaša 525 gold.

O gosp. Kozjeku pravi zatoženi Drenik, da je le-ta vedel za njegove malverzacije, a da je molčal, ker je Drenik gosp. Kozjeku posodil blizu 300 gld., katere mu je pa Kozjek do krajcarja povrnil. Priča gosp. Janez Kozjek, o katerem sodišče sklone, da nima pri sebi, odločno oporeka, da bi mu bil Drenik kedaj krajcar posodil. Zvedel je za njegovo izneverjenje meseca oktobra l. 1883, a ga ni hotel ovaditi, ker se mu je smilil in je mislil, da denar povrne, zlasti ker je imel Drenik upanje, postati oskrbnikom, nekoliko pa se je Drenika kot jako resolutnega človeka bal, da mu kaj ne stori, ako ga ovadi. Zastopnik deželnega odbora, tajnik gosp. M. Kreč, ugovarja trditvi zatoženca Kuniberta Drenika, da bi bil toliko tisočev deželi prigosporil. Dohodki so se pomnožili, ker je bilo v praznih prostorih, kjer je bilo prej nekoliko blaznih, nastanjenih mnogo prisiljenecv iz drugih dežel. Porotniki (načelnik g. Omersa) so njim stavljeni vprašanje jednoglasno potrdili, in sodišče je spoznalo Kuniberta Drenika krivega hudodelstva uradnega izneverjenja in ga obsodilo na eno leto teške ječe, poostrene z postom vsaki mesec, in da ima plačati kranjski deželi izneverjeno svoto 2205 gld. 80 kr.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 13. marca. V specialni debati se sprejmejo sledeči proračunski odstavki: Najvišji dvor, kabinetni urad, državni zbor, državno sodišče, ministerski svet in doneski k skupnim potrebščinam. Poslanec Schönerer predlaga resolucijo, naj se poslaniške diete znižajo na 8, oziroma za poslance, ki na Dunaji bivajo, na 4 gold. Predlog se podpira. Vitežić vpraša, če vlada ne namerava zagrebškemu „Pozoru“ zopet dovoliti poštni debit; ministerski predsednik zanika, sklicuje se na postopanje navedenega lista. Na interpelacijo Heilsbergovo odgovori Taaffe, da je zaukazal strogo preiskavo proti uredniku „Laib. Zeitg.“. Potem se sprejme svota za pozicijski zaklad brez debate.

Berolin, 13. marca. V državnem zboru je govoril Bismarck o Laskerjevi zadevi. Resolucije ameriške zbornice ni mogel predložiti, ker se je v nji zaznamovalo Laskerjevo delovanje kot nemški državi zelo koristno. To je bilonaperjeno proti njegovi politiki, katero zastopa v cesarjevem imenu. Sicer pa želi, da bi dobri odnosi z Zedinjenimi državami nespremenjeni ostali.

Berolin, 13. marca. V državnem zboru je danes opravičeval knez Bismarck svoje postopanje v Laskerjevi zadevi.

Pariz, 13. marca. Francozi so 12. t. m. zasedli Bac-Ninh; Kitajci so bežali. Francozi imajo katic 70 ranjenih.

London, 13. marca. (Oficijalno.) Angleška vojska je pričela z nastopom dneva boj z Osman Digma, ter se je polastila po hudi borbi njegovega tabora. Padlo je čez 70 Angležev in nad 100 je ranjenih.

London, 13. marca. Graham je osvojil sovražni tabor. Angleži izgubili 70 mrtvih, med njimi pet častnikov in okolu 100 ranjenih.

Hanoi, 13. marca. Čete generala Negriera so prodrle v Pac-Ninh. Sovražna izguba izdatna; Francozi so izgubili 70 ranjenih. V trdnjavi se je našlo mnogo streliva in ena baterija Kruppovih topov.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 14. marca.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	79.75
„ „ „ srebri	80.90
Zlata renta	102.10
5% avstr. renta	95.30
Delnice narodne banke	844.—
Kreditne delnice	323.60
London 10 lir sterling	121.50
Srebro	—
20 frankovec	9.61
Cekini c. kr.	5.70
100 drž. mark	59.20

Uradni glasnik

z dne 14. marca.

Vknjižena družba: Pri dež. kot trgov. sodniji dne 4. marca t. l. v register za družbene firme francoska delniška družba: „Société forestière industrielle de Leskova Dolina“, v nemškem prevodu: „Forst- und Industriegesellschaft von Leskova Dolina“ (gozdna industrijska družba v Leskovi Dolini), s sedežem v Saint Etienne na Francoskem.

Eks. javne dražbe: Veleposestvo Velika Vas Maksim. Waltherja (okr. krški), sodna cena 35 607 gld. 40 kr., v dan 21. aprila, 26. maja in 23. junija t. l., vselej dopoludne ob 10. uri v Ljubljani.

Naprave novih zemljiških knjig: Za katastersko občino Borovnica; poizvedbe dne 26. marca na Vrhniki; — za katastersko občino Železnice; poizvedbe v dan 26. marca t. l. ob 8. uri dopoludne pri g. Mih. Thalerji v Železnikih št. 19 (okr. sodnija Loka).

Tuji.

Dne 12. marca.

Pri **Malči:** Krenn, Poppelbaum in Reischer, trgovci, vsi z Dunaja. — Urbančič, graščak iz Predvdora. — Andrejak, župnik iz Mozolja.

Pri **Slonu:** Fakler in Dietrichstein, trgovca z Dunaja. — Nossan, trgovec iz Zagreba. — Rihar, trg. pomočnik iz Maribora. — Aussetz, c. kr. poštar iz Krškega.

Pri **Avstr. carji:** Detela, c. kr. finančne straže nadpaznik iz Gorenjevke. — Schneider, zasebnica iz Nise.

Zahvala.

Slavna kranjska hranilnica je podelila v občem zboru dne 6. t. m. tukajšnjemu revnemu zavodu 2350 gld. in v podporo revnih ozdravljenih, ki zapusté civilno bolnico, 200 gld.

V imenu zavoda za revne izreka mestni magistrat za te izdatni podpore slavni kranjski hranilnici naj toplejšo zahvalo. (20)

Mestni magistrat ljubljanski

dne 10. marca 1884.

Št. 2351.

Natečaj.

(19) 3—1

Za posel gozdnega nadzorstva politiške uprave na Kranjskem razpisanih je šest logarskih služb, in sicer dve II. razreda z letnimi dohodki: 400 gld. letne plače, 100 gld. aktivitetne doklade, 100 gld. hodarine, 75 gld. za logarsko opravilo in 12 gld. pisarniškega pavšala; dalje štiri logarske službe III. razreda z letnimi dohodki: 300 gld. letne plače, 75 gld. aktivitetne doklade, 100 gld. hodarine, 75 gld. za logarsko opravilo in 12 gld. pisarniškega pavšala.

Lastnoročno pisane prošnje za podeljenje jedne teh stopinj naj se

vsaj do 15. aprila t. l.

vročé pri tej c. kr. deželni vladi.

Zlasti se tisti dosluženi podoficirji, ki imajo vsled zakona z dne 19. aprila 1872. l., državn. zakonika list št. 60, in vsled razglasila ministerstva za deželno brambo z dne 16. julija 1879. l., državn. zakonika list št. 100, oziroma po § 5. odstavek 3 ministerskega ukaza z dne 27. julija 1883. l., državn. zakonika list št. 137, pravico do podeljenja razpisanih služb, — pozivljejo, naj prošnje svoje, kojim naj priložé potrdilo, da imajo pravico prositi jedno izmed teh služb, vročé do omenjene dobe c. kr. deželni vladi, in sicer isti prosilci, ki niso več podredjeni vojaškemu svezu, neposredno, ostali pak pôtom njim predstojéčih vojnih zapovedništév, vojnih oblastev ali zavodov.

Prosilci, ki niso več v vojaškem svezu in ne spadajo med podoficirje, in imajo pravico prositi teh služb, imajo predložiti od občinskega predstojnika, kjer stalno bivajo, napisano spričevalo o lepem vedenji in gledé svoje telesne sposobnosti za razpisane stopinje od uradno pooblaščenega zdravnika potrjeno spričevalo, vsi prosilci pak svoj krstni list, ter s spričevali dokazati, da so sposobni za službovanje gozdnega varstva in tehnično pomočno poslovanje vsled izvršenega izpita v smislu ministerskega ukaza z dne 16. januarja 1850. l., drž. zakonika list št. 63, dalje znanje slovensčine in nemščine ali vsaj kacega drugega slovanskega jezika in dokaz o kaceu uže dovršenem javnem službovanji.

V Ljubljani v dan 12. marca 1884.

C. kr. deželna vlada.